

یادداشت شماره ۲.

برآورد شده است که ۲۱ تا ۶۱ درصد از افراد مبتلا به بیماری روان مزمن با خانواده یا دوستان خود زندگی می کنند. در این بیماران حمایت و مراقبت اکثراً به دوش

خانواده می افتد، خانواده نه تنها باید مراقبت اولیه، مراقبتهای شخصی و حمایت مالی را برای بیماران فراهم کند، بلکه باید بتواند با علائم بیمار تطابق حاصل نماید. افرادی که در خانواده با مراقبت از این بیماران مشغول هستند در خطر بیماریهایی مثل افسردگی و اختلالات اضطرابی هستند و همچنین امید به زندگی در این افراد ۱۰ سال کمتر از افراد دیگر است. اگر این مراقبان خانگی بدون توجه و مداخله رها شوند، سطح سلامت جسمانی و روانی شان به عنوان بیماران پنهان کاهش پیدا میکند. یکی از موضوعات مهم توجه به مشکلات خانواده های بیماران روان مزمن است.

دکتر لیلا محمدی، روان شناس

۲۴ اسفندماه ۹۷